

Arrest

nr. 93 384 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd, geboren op X in X in Irak. U bent enig kind. U woonde met uw gehandicapte vader en met uw moeder sinds 1987 in het dorp Chosha in de provincie At-Tamim. U bent nooit naar school geweest. U hoedde uw eigen schapen en geiten en soms ook die van burens. Uw vader handelde in schapen en geiten voor hij bij een auto-ongeval in 2010 verwond raakte en gehandicapt bleef.

Ook uw oom, (A.K.A.B.), de broer van uw vader, handelde in schapen en geiten. Een maand of anderhalve maand voor uw vertrek uit Irak waren uw oom en zijn gezin plots verdwenen uit het dorp Sargaram waar ze woonden. Nadien vernam uw vader van vroegere zakenpartners dat uw oom voor drie personen dieren verkocht had. Hij had het geld dat hij voor die dieren kreeg niet aan de voormalige eigenaars gegeven.

Ongeveer 20 of 25 dagen na het vertrek van uw oom en zijn gezin, kreeg uw vader telefoon. De bellers vroegen hem te zeggen waar uw oom was of anders het geld dat hij schuldig was te betalen. Ze dreigden met de dood. Uw vader wist niet waar zijn broer was en had ook niet voldoende geld om de schuld te betalen.

In dezelfde periode was u op een dag zoals gewoonlijk uw dieren aan het hoeden buiten het dorp, toen u een auto zag stoppen. Drie mannen zijn uitgestapt. Ze hebben op u geschoten. U kon weglopen en bleef ongedeerd, maar twee schapen uit uw kudde waren dood. Uit vrees keerde u pas 's avonds laat, zonder uw kudde en langs een andere weg terug naar uw dorp. U denkt dat de mensen die u beschoten hebben de mensen zijn aan wie uw oom geld schuldig was.

Vijf dagen later was u thuis toen u dezelfde auto het huis zag naderen. U vreesde voor problemen en ontvluchtte uw huis en de tuin langs de achterzijde. Terwijl u dat deed werd er op uw huis geschoten. De mensen die schoten gingen binnen en troffen daar enkel uw gehandicapte vader en uw smekende en huilende moeder aan. Ze lieten uw ouders met rust en achtervolgden u. U liep het huis van 'nonkel (As.)', een bevriende dorpsgenoot, binnen. Deze nonkel (As.) en zijn twee zoons haalden wapens boven en slaagden erin uw belagers te doen afdruipten.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U bent op 6 augustus 2011 uit Irak vertrokken. Op 16 augustus 2011 kwam u aan in België. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door de personen aan wie uw oom geld schuldig was bij een terugkeer naar Irak.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 10 december 2009 en uw nationaliteitsbewijs, eveneens afgegeven op 10 december 2009.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet er worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst moet worden vastgesteld dat het weinig aannemelijk overkomt dat de schuldeisers van uw oom u zouden willen doden. Zelf was u immers een simpele herder zonder broers of zussen en uw vader zou door zijn handicap immobiel zijn. Jullie hadden niets met de daden van uw oom te maken, wisten niet waar uw oom was en konden evenmin voldoende geld bijeen krijgen om de schuld van uw oom te betalen. U doden zou dus weinig opleveren. Uw verklaring dat zij zich tot u richtten omwille van de sterke familie- en clanbanden in Irak die zouden inhouden dat, als één persoon van de familie problemen heeft, dit ook voor de rest van de familie geldt, is weinig overtuigend en kan niet verklaren waarom u noodzakelijkerwijze gedood zou moeten worden (CGVS p.11). Indien het hier om zaken ging die in clanverband zouden moeten worden opgelost is het trouwens des te bevreemdender dat enkel u zou worden gevisieerd. Zelfs indien, zoals u zegt, uw vader omwille van zijn handicap zou worden gespaard en u geen verdere familie heeft dan uw verdwenen oom, is het weinig aannemelijk dat jullie de laatsten van uw clan zouden zijn (CGVS, p. 13, p.3-4). Nochtans verklaart u dat deze mensen met wie uw oom problemen had specifiek u wilden doden (CGVS p.9, p.13). Wanneer u gevraagd wordt waarom zij dat zouden willen doen, gezien het feit dat ze daarmee hun geld niet terug zouden krijgen, zegt u dat uw belagers misschien dachten dat uw oom zou terugkomen en het geld aan hen zou bezorgen, nadat zij u vermoord hadden. Gevraagd waarom u dacht dat zij zo zouden denken, verwijst u opnieuw naar de clanstructuur van families in Irak (CGVS p.13). Met uw antwoorden hebt u echter niet op afdoende wijze uitgeklaard op welke manier uw dood voor uw belagers zin kon hebben. Uw opmerking dat zij door u te vermoorden uw oom zouden kunnen terug doen keren en het geld doen betalen is immers niet aannemelijk. Eens uw oom immers te weten zou komen dat zij u vermoord zouden hebben omwille van het geld, zou hij zich er juist voor hoeden terug te keren en opnieuw in contact te komen met deze personen.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen wordt verder ondermijnd door uw verklaringen over de identiteit van uw belagers. Zo verklaart u aanvankelijk dat het om drie personen uit Kirkuk zou gaan. Zij zouden uw vader meermaals telefonisch gecontacteerd hebben om jullie te bedreigen en om te eisen dat uw vader de schuld van uw oom zou inlossen. Uw vader zou ook al eerder van zijn vroegere collega's over het probleem hebben gehoord, deze vroegere collega's zouden op de hoogte zijn geweest van wat er gebeurd was tussen uw oom en de schuldeisers (CGVS p.8-9).

Toch beweert u later dat u, toen u naar de politie zou zijn gegaan om klacht in te dienen tegen uw belagers, enkel de naam (Al.) kon geven omdat dit het enige was dat uw vader had kunnen te weten komen (CGVS p.14). Indien deze gebeurtenissen werkelijk zouden hebben plaats gevonden, indien uw vader over de schuldeisers van uw oom had gesproken met zijn kennissen uit dierenhandel en indien de schuldeisers met uw vader hadden contact genomen om een financiële regeling te treffen, kan niet worden aangenomen dat u geen verdere persoonsinformatie over hen zou hebben.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en in het licht van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, moet nog worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie At-Tamim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in At-Tamim te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie At-Tamim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in At-Tamim merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in At-Tamim is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in At-Tamim. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in At-Tamim leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgerichte geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoeq dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghddad enkele zware aanslagen gepleegd. In At-Tamim is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in At-Tamim subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in At-Tamim nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in At-Tamim dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in At-Tamim aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in At-Tamim blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in At-Tamim is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in At-Tamim, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers uit At-Tamim actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit At-Tamim aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ondersteunen immers enkel uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus dat verweerder ten onrechte stelt dat het niet aannemelijk is dat de schuldeisers van zijn oom hem willen doden en ten onrechte geen rekening houdt met de sterke familie- en clanbanden in Irak. Tevens stelt hij dat verweerder geen rekening houdt met het feit dat de schuldeisers zakenpartners van zijn oom waren en hem noch zijn vader kenden. Pas na lang telefoneren kon zijn vader één naam achterhalen.

Verzoeker stelt te beschikken over een bewijs van de klacht bij de politie en beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij kondigt in het verzoekschrift aan dit bewijs te zullen neerleggen.

2.1.2. Per aangetekend schrijven van 14 augustus 2012 legt verzoeker een aanhoudingsbevel neer (rechtsplegingsdossier, stuk 6)

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent de personen door wie hij zou worden geviséerd ten gevolge van de problemen van zijn oom. In de vragenlijst liet hij duidelijk uitschijnen dat deze personen afkomstig waren van en woonden in zijn dorp, daar waar hij, na te hebben verklaard dat zijn oom met diens gezin uit zijn dorp vluchtte, aangaf: *“Achteraf werd ik omwille van hem bedreigd door de inwoners”* (administratief dossier, stuk 11, p.3). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde verzoeker

echter dat hij problemen kende met drie personen en preciseerde hij dat deze personen afkomstig waren van Kirkuk (administratief dossier, stuk 4, p.8).

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondermijnd doordat hij bij het CGVS uiterst vage verklaringen aflegde inzake de identiteit van zijn belagers. Hij bleek slechts de voornaam van één van deze drie personen te kunnen geven, kende voor het overige hun namen niet en gaf aan hen niet te kennen (*ibid.*, p.8, 14). Dat zij niet zijn zakenpartners of deze van zijn vader waren, kan zijn vage verklaringen ter zake niet verklaren. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt immers dat deze personen zijn vader telefonisch contacteerden om te eisen dat deze de schuld van verzoekers oom zou inlossen. Tevens blijkt hieruit dat zijn vader reeds eerder van zijn vroegere collega's over het probleem hoorde en dat deze vroegere collega's op de hoogte waren van wat er gebeurde tussen zijn oom en de schuldeisers. Indien de aangevoerde gebeurtenissen daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, indien verzoekers vader over de schuldeisers van zijn oom had gesproken met zijn kennis uit de dierenhandel en indien de schuldeisers verzoekers vader contacteerden om een financiële regeling te treffen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker over zijn belagers geen verdere informatie zou hebben bij het CGVS.

Verzoeker komt inzake de motivering die stelt dat het niet aannemelijk is dat de schuldeisers van zijn oom hem zouden willen doden en dat hij in dit kader onaannemelijke verklaringen aflegde, voorts niet verder dan een herhaling van zijn eerdere verklaringen bij het CGVS en tot de bewering dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Het louter herhalen van zijn asielmotieven is, te meer daar in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met de door hem aangehaalde verklaringen, niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en hij blijft hier in gebreke. Bijgevolg blijft de voormelde pertinente en terecht motivering onverminderd overeind.

Wat betreft het tijdens onderhavig beroep neergelegde aanhoudingsbevel (rechtsplegingsdossier, stuk 6), dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker niet de minste uitleg verstrekt over waarom hij dit stuk, in acht genomen dat het dateert van 29 juli 2011, hetzij een week voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, niet eerder kon voorleggen, te meer daar hij gedurende zijn asielprocedure nog in contact stond met zijn familie in Irak (*ibid.*, p.3). Daarenboven getuigt het van een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker dat hij dit stuk, ondanks dat hij reeds in het verzoekschrift aangaf te beschikken over het bewijs van zijn klacht, slechts bijna vier maanden later neerlegde per aangetekend schrijven van 14 augustus 2012. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker van het aanhoudingsbevel slechts een kopie neerlegt, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Uit de vertaling van dit stuk blijkt bovendien dat het een intern document is, gericht aan de Iraakse politiediensten, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker of zijn familie dit in hun bezit kregen. Verzoeker verschaft ter zake niet de minste uitleg.

De identiteitsdocumenten in het administratief dossier vermogen hoogstens verzoekers identiteit en herkomst aan te tonen en kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 14: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betoogt aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dat er in Irak, en meer bepaald in de provincie At-Tamim, nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld.

Voorts stelt hij, verwijzend naar zijn feitenrelaas, dat hij een individueel risico op ernstige schade loopt.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts brengt verzoeker niet het minste begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn regio van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c)

van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het dossier, waarin uitgebreid en nauwgezet wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, blijkt dat de situatie aldaar niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voornoemde wetsartikel (rechtsplegingsdossier, stuk 9; administratief dossier, stuk 15: landeninformatie).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS